

SHERLOCK HONDS

EN HET
SPOOKKASTEEL

Tim Collins

SHERLOCK HONDS EN HET SPOOKKASTEEL

Met illustraties van John Bigwood

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Welkom

Sherlock Honds en dr. Jane Katson zijn wereldberoemde detectives. Dr. Katson schrijft elke misdaad die ze oplossen op, zodat jij alles over hun avonturen kunt lezen.

Sherlock Honds

Sherlock Honds is de grootste speurder die de wereld ooit gekend heeft. Hij gaat geen raadsel uit de weg en weet elke zaak op te lossen.

Dr. Jane Katson

Dr. Jane Katson, dat ben ik. Ik help Sherlock Honds bij zijn zaken en sta altijd klaar om gluiperige boeven in de kraag te grijpen.

Ben je er klaar voor om Honds en Katson te helpen hun moeilijkste zaak ooit op te lossen? Overal in dit boek staan puzzels waarmee je je speur talent kunt testen. Lukt het even niet, dan vind je alle antwoorden achter in dit boek. Je kunt ook gerust eerst het hele boek uitlezen en pas later de puzzels doen. Veel succes!

PS: Misschien heb je dit boek van de bieb geleend. Schrijf of teken dan niet op de puzzels. Anders is dit boek niet zo leuk voor de volgende lezer!

Hoofdstuk 1

De mist was zo dik dat ik geen poot voor ogen zag. Ik zwoegde voort en wenste dat ik al thuis was. In de verte hilde een wolf.

Ik wist niet meer hoe lang ik al liep. Tien minuten? Een halfuur? Door het vreselijke weer had ik geen idee meer van de tijd.

Opeens dook er iets voor me op. Een grote gedaante, gehuld in een wit laken.

Mijn staart bibberde. Wat was dit? Stond ik oog in oog met een spook?

‘Wie ben je?’ stamelde ik. ‘Wat wil je?’

‘Ik ben het,’ zei de gedaante.

Hij liet het kleed vallen en toen zag ik dat het mijn buurman was; meneer Bosboom, de boommarter.

‘Ik wilde net dit laken buiten hangen, toen ik je aan hoorde komen, juffrouw Katson,’ zei hij. ‘En toen ben ik ermee in de knoop geraakt.’

De wolf hilde weer.

‘Ik wou dat mevrouw Luna van 227a niet zo’n lawaai maakte,’ zei meneer Bosboom. ‘Sinds ze op het koor zit, doet ze niets anders dan huilen.’

Meneer Bosboom hing zijn laken aan de waslijn en voelde in zijn zak. Hij haalde er een brief uit, die was geadresseerd aan: *Sherlock Hond*s, de beste detective ter wereld, Blafstraat 221b, Londen. In de linkerbovenhoek stond SPOED.

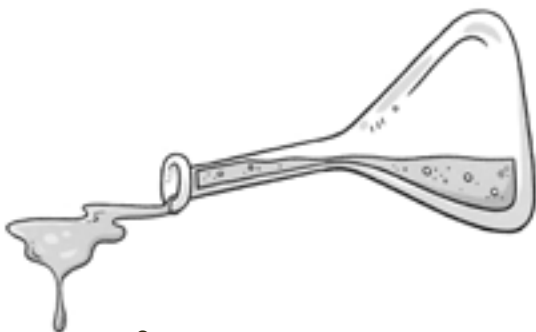
‘Ik moest deze aan jou geven,’ zei hij. ‘Hij is van twee honden, voor je vriend Sherlock Honds. Het zal wel om een misdaad gaan die hij moet oplossen.’

Ik ging naar binnen. Honds zat in de studeerkamer in dezelfde stoel naar dezelfde reageerbuisjes en maatbekers te kijken als acht uur eerder, toen ik vertrok.

‘Ben je weggeweest?’ vroeg ik. ‘Er was iemand aan de deur met een brief, die hij bij de buurman heeft achtergelaten.’

‘Nee, ik was hier,’ zei Honds. ‘Maar ik was zo druk met mijn experiment dat ik de bel niet heb gehoord. Kijk eens!’

Honds liet me een maatbeker vol dik bruin vocht zien.

Hoeveel van deze voorwerpen tel je
op het bureau van Hond's?

reageerbuisje

maatbeker

kolf

pipet

‘Als mijn onderzoek klopt, sta ik op het punt om een stofje te maken waardoor kauwbotten dubbel zo lang meegaan,’ zei hij. ‘Het zal honden overal op aarde een beter gebit geven.’

‘Nou, dit heb je gemist,’ zei ik en ik gaf hem de brief.

Honds snuffelde eraan, maakte de envelop open en las de brief hardop voor.

Katnapolsky Hotel
LONDEN

Beste Sherlock Hond,

We hebben uw hulp hard nodig.
We komen vanavond om acht uur
terug.

Hoogachtend,

Gabriëlla en Archie

Honds wees naar de klok die achter hem aan de muur hing. Het was twee minuten voor acht.

‘Precies op tijd,’ zei hij. ‘Laten we hopen dat het een simpel klusje is, zodat ik zo snel mogelijk weer aan mijn kauwbot-formule kan werken.’

Hij deed zijn rubber handschoenen uit en ging in de leunstoel bij de haard zitten.

Er werd aangebeld en ik ging snel opendoen. Voor de deur stonden een Afghaanse windhond met blonde lokken en een kleine terriër die een bril met ronde glazen en een regenjas droeg. Ik bracht ze naar Honds.

‘Gabriëlla en Archie?’ vroeg Honds.

‘Dat klopt,’ zei Gabriëlla. ‘Ik hoop dat u ons kunt helpen.’

‘Ik zal mijn best doen,’ zei Honds. ‘Jullie zijn immers helemaal uit Transsylvanië hierheen gekomen.’

‘Ook dat klopt,’ zei Gabriëlla. ‘We zijn gisteren...’

Opeens zweeg ze en staarde Honds aan.

‘Maar hoe weet u dat?’ vroeg ze.

‘Ik wilde het net aan u vertellen.’

Honds hield haar brief omhoog.

‘U schreef uw brief op papier van het Katnapolsky Hotel,’ zei hij. ‘Dat ligt vlak bij station Hoogkattenrijen, waar treinen uit Oost-Europa aankomen. En jullie dragen allebei stevige schoenen, waarmee je goed in de bergen kunt lopen.’

Honds wees naar de zonnebril die Gabriëlla in haar borstzakje had gestoken.

‘En in Engeland heb je niet echt een zonnebril nodig,’ zei hij. ‘Dus ik denk dat jullie uit een bergachtig gebied komen, waar het pas prachtig weer is geweest. De Katpatische Bergen in Transsylvanië passen precies in het plaatje als ik tenminste het weerbericht mag geloven dat vanmorgen in het Algemeen Katblad stond. Bovendien rook jullie brief vaag naar forel-kool-hondenkoekjes, die in dat deel van de wereld een lekkernij zijn. Dus het was niet moeilijk te raden.’

Archie klapte in zijn pootjes.

‘Nou, nou,’ zei hij. ‘Alles wat we over de grote detective hebben gehoord blijkt te kloppen. Maar ik moet u waarschuwen. Onze zaak is heel anders dan de andere zaken die u hebt opgelost.’

Honds leunde achterover en zette zijn poot onder zijn kin.

‘Laat maar horen,’ zei hij.

Archie stapte dichterbij en keek Honds strak aan met zijn donkere oogjes. Elke haar van zijn vacht leek te trillen.

‘We hebben hulp nodig,’ zei hij, ‘omdat we een spook hebben gezien.’

Honds snoof en schudde zijn hoofd.

‘Dan kan ik jullie zaak meteen oplossen,’ zei hij. ‘Jullie hebben geen spook gezien, want spoken bestaan niet. En weerwolven, vampierkatten, zeemeermuizen en wat voor bovennatuurlijke wezens je maar kunt bedenken, ook niet.’

Hij stond op en deed de deur open.

‘Bedankt voor uw bezoek,’ zei hij. ‘Goedenavond.’

‘We waren al bang dat u dat zou zeggen,’ zei de windhond. ‘Maar ik smeeek u in elk geval naar ons verhaal te luisteren, want ik weet niet wie ons anders kan helpen.’

Honds slofte terug naar zijn stoel, plofte erin en zuchtte diep.

‘Goed dan,’ zei hij. ‘Maar ik wil feiten, geen sprookjes.’

Dat hoefde hij Gabriëlla geen twee keer te zeggen. Ze ging midden in de kamer staan, sloeg haar poten ineen en keek Honds aan met haar grote oranje ogen.

‘Een paar maanden geleden kreeg ik een brief waarin stond dat mijn oom Gregor was overleden,’ zei ze. ‘Het was een schok, ook al had ik hem al jaren niet gezien. Ik was nog maar een pup toen ik wegging uit Transsylvanië en ik was er nooit meer terug geweest.’

‘We waren van plan om hem te bezoeken,’ zei Archie. ‘Maar ik word snel wagenziek, vooral in de zon. Mijn vacht is altijd heel dik, ziet u. Dat heb ik van mijn moeders kant van de familie.’

Honds gebaarde dat hij stil moest zijn en keek weer naar Gabriëlla.

‘Maar dat was niet het enige schokkende in de brief,’ zei ze. ‘Er stond in dat ik de enige nog levende familie van Gregor ben en zijn kennel heb geërfd.’

‘Kennel is zwak uitgedrukt,’ zei Archie. ‘Het bleek een enorm kasteel te zijn, midden in de bergen. Er zijn twaalf slaapkamers, drie badkamers, een eetzaal, een bibliotheek, een salon en een enorme tuin met fraai gesnoeide hagen. Vergeleken met dit prachtige kasteel lijkt ons oude huis een vervallen kraakpand.’

Archie stak zijn duimen in zijn zakken en drentelde met opgeheven hoofd door de kamer.

‘Wie had ooit gedacht dat ik, Archibald Botjes, de zoon van een mijnwerker, in zo’n kasteel zou belanden?’ vroeg hij.

‘Het leek te mooi om waar te zijn,’ zei Gabriëlla. ‘En dat was het ook. We reisden naar Klauwenburg en gingen in het kasteel wonen. Op een nacht werden we wakker van een klaaglijk gehuil. Archie bleef in de kamer vanwege zijn zenuwen, maar ik ging kijken en zag een witte schim in de gang.’

Ik dacht terug aan wat me die avond was overkomen met meneer Bosboom.

‘Soms denk je alleen maar dat je een spook ziet,’ zei ik. ‘Daarnet zag ik onze buurman die moeite had een laken op te hangen en toen dacht ik dat het een spook was.’

‘Dit was geen laken,’ zei Gabriëlla. ‘Het zag eruit als een hond, maar in plaats van ogen had hij lege donkere gaten. En zijn mondhoeken hingen triest naar beneden. Maar het griezeligste was...’

Gabriëlla legde haar poot op haar borst en haalde diep adem.

‘...dat hij zweefde,’ zei ze. ‘Vlak boven de grond.’

Ik keek door het raam de mistige nacht in, en ik was blij dat ik binnen was, in onze warme kennel, en niet daarbuiten waar er spoken op de loer konden liggen.

‘Er zijn allerlei redenen waarom u denkt dat u een spook hebt gezien,’ zei Hond. ‘Maar geen daarvan heeft te maken met de rusteloze geest van dode dieren. Het kan een speling van het licht of de weerspiegeling van een oud portret zijn geweest. Of misschien hebt u gewoon een droom gehad, die heel echt leek.’

Archie stapte naar het bureau van Hond toe en gaf er een klap op.

‘Het was geen droom,’ kefte hij. ‘Onze butler, Stevens, zag het spook ook. Ik had zelf ook graag gekeken als mijn zenuwen niet zo zwak waren geweest.’

‘Help ons, alstublieft,’ zei Gabriëlla. ‘Het zou zonde zijn om uit het kasteel weg te gaan, maar we kunnen het echt niet delen met dat ding.’

Kun je het spook vinden in het kasteel?
En vind je ook de drie andere dingen?

het spook de koekoeksklok de kandelaar de oude kist

